

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНЕ ВИДАННЯ СТУДЕНТСЬКИХ РОБІТ

USSN 10326-0417

ПРОСТОЕКОНОМІКА

Про економіку й фінанси
простими словами

№ 2(2) 2018

Фінанси у казках

*Чорноморський національний університет імені Петра Могили
Факультет економічних наук*

Засновано у 2018 році.

Засновник - кафедра фінансів і кредиту Чорноморського національного університету імені Петра Могили

Редакційна колегія

- Євчук Л. А.* *головний редактор журналу «Простоекономіка», доктор економічних наук, професор, професор кафедри фінансів і кредиту.*
- Черненко К. П.* *заступник головного редактора журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, доцент, в.о.завідувача кафедри фінансів і кредиту.*
- Конєва Т. А.* *редактор журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри фінансів і кредиту.*
- Філімонова О. Б.* *редактор журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, в.о.декана факультету економічних наук.*
- Васильєв А. А.* *редактор журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, доцент б.в.з. кафедри фінансів і кредиту.*
- Лушко С. М.* *редактор журналу «Простоекономіка», викладач кафедри фінансів і кредиту.*

У журналі збережено авторське подання стилю і змісту публікації.

Текст всіх публікацій є авторським правом їх авторів. Використання матеріалів журналу дозволяється лише з зазначенням походження публікації.

USSN 10326-0417

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

54003, м. Миколаїв,
вул. 68 Десантників, 10
тел. (0512) 76 55 97, (067) 755 53 65
E-mail: yevchuk.lyudmyla@gmail.com

ВСТУПНЕ СЛОВО ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

Шановні читачі!

У науково-популярній зарубіжній фінансовій літературі багато говориться про необхідність робити заощадження та правильно вкладати зібрані кошти. Наводяться рекомендації як їх вигідно інвестувати.

Проте користуватись такими рекомендаціями слід обережно. Фінансова система, законодавство, культура і звички населення розвинених країн і нашої дуже відрізняються. Не все, що добре спрацьовує у них нам підходить.

У даному номері журналу розглядаються напрями вкладення накопичених коштів та наслідки помилкових рішень. Всі рекомендації представлені у вигляді казок та оповідань.

До авторів публікацій цього разу залучились і учні старших класів шкіл.

З найкращими побажаннями успіхів в освоєнні засад економіки та фінансів,
Головний редактор журналу «Простоекономіка»,
доктор економічних наук, професор кафедри фінансів і кредиту,
Людмила Євчук

Напрями вкладення коштів

ЗМІСТ

<i>Аліна Гац</i> Казка про поросят-інвесторів	5
<i>Тетяна Чеховська</i> Курочка ряба. Сучасна казка на новий, економічний лад	6
<i>Юлія Іонова</i> Дід на мільйон	9
<i>Ігор Малий</i> Інвестиції звірів	11
<i>Ян Спіченко</i> Фінансова історія хом'яка Боба	13
<i>Ольга Васьова</i> Три сини і батьківський спадок	15
<i>Ірина Лісніченко</i> Як молодята займались бізнесом	17
<i>Юрій Курило</i> 100 тисяч золотих монет	19
<i>Анна Бабічева</i> Долг рода	20
<i>Єлизавета Шпаковська</i> Дед – інвестор	23
<i>Валерія Майстренко</i> Алеша попович и К ^о	25
<i>Анатолій Кузнєцов</i> Їжакові вкладення	27
<i>Вадим Дяченко</i> Незнайко. Повернення до квіткового міста	29

Аліна Гац

*Студентка 5-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

КАЗКА ПРО ПОРОСЯТ-ІНВЕТОРІВ

В деякому царстві, у деякій державі жили три порося Ніф-Ніф, Наф-Наф і Нуф-Нуф. Якось раз, гуляючи на своїй улюбленій галявині, наткнулися поросята на мішок із золотом. Радості поросят не було меж. Три дні поросята співали і танцювали від радості, на четвертий почали думати що ж із знахідкою робити. Вирішили брати, що поділять золото порівну і нехай кожен за себе вирішує.

Ніф-Ніф був тямущим поросям. Гарненько подумавши, вирішив, що не можуть вони з братами все життя разом жити. І час будувати свій будиночок.

Наф-Наф вирішив в дерево-скарбницю покласти. Всі так роблять, а він чим гірший. До того ж дерево ще й подарунок обіцяло за довіру йому.

Нуф-Нуф вирішив з Лисом порадитися. Лис добре в лісі жив, все йому звірі заздрили. Прийшов порося до Лиса і говорить: «Я золото знайшов, от не знаю, що з ним робити». Зауспіхався лис, очі загорілися, руки потирає. «Знаю, як тобі допомогти» – відповідає Лис. «Я ось хочу платну школу відкрити для зайчиків-попригайчиків. Не хочеш допомогти? Хто, як не ми, зайчиків навчимо правильно стрибати».

Минув час. Ніф-Ніф побудував собі будинок. Натішитися не міг так все в гості кликав братів. Цікаво йому було, як вони розпорядилися вони зі своїм золотом. Нарешті зібралися вони разом сидять, чай п'ють і ось що розповів Наф-Наф. Поклав він гроші в дерево-скарбницю. Але трапилася біда, йшов лісом злий Лісник і зрубав дерево. Та не просто зрубав, а забрав його в своє царство. Як не намагався порося знайти те дерево і золото, нічого у нього не вийшло.

Потім взяв слово Нуф-Нуф. Хотів він школу побудувати. Добру справу зробити і заробити можна. Не подумав Порося навіщо зайчиків вчити стрибати і як цьому може навчити Лис. В результаті обдурив його Лис.

Засумували поросята, шкода стало їм свого золота. Посидів, подумав старший брат і каже: «Не журіться, не кину я вас. Будемо, як раніше, жити і добро наживати».

Мораль цієї казки така: не варто вірити кому попало. Думати слід лише своєю головою.

Тетяна Чеховська

Студентка 5-го курсу

Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»

*Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

КУРОЧКА РЯБА. СУЧАСНА КАЗКА НА НОВИЙ, ЕКОНОМІЧНИЙ ЛАД

В економічно нестійкому царстві, політично активному господарстві жив-був Дід – приватний підприємець, і Баба – його діловий партнер, головний радник з бізнесу. Працювала з ними видатний менеджер з інновацій – Курочка Ряба.

Ось так вони жили, поживали. Бізнес працював, прибутки робилися. Але щось шкребло всередині у підприємця. Пороздумував Дід та й каже: «Бабо, я подумав і вирішив, що хочу то, не знаю що... Ти, як мій головний радник, порадь як вирішити цю проблему?»

Баба подумала, та й каже: «От це ти дід даєш... Хм... А й дійсно, що ж робити? О! Діду, та ти ж зовсім змучився цією одноманітною роботою. Я тебе розумію, втомився... То іди до Кота-вченого, отого, що по цепку ходить і на дубі сидить. Він, кажуть, давно вже почав заробляти економічними тренінг-курсами. От, наш менеджер з інновацій – Курочка Ряба вже пройшла в нього всі курси і тепер вона незамінний працівник нашої фірми. Конкурентам же ніколи не пронохати про нашого Котика Пушкінського. Бо він дуже зайнятий своєю науковою діяльністю та іноземців вчити не бажає. Іди до нього, проведи час з користю для бізнесу. Я йому по Viberу напишу, що ти прийдеш».

Повертається Дід з тренінгу, а в самого вже очі аж горять. Різні варіанти розвитку бізнесу придумує. Прийшов Дід додому та й каже Бабі: «Чуєш, Бабо, мабуть, настав час розширяти нам свій бізнес і виходити на міжнародний рівень. Так би мовити, нову нішу займати». Баба від такого аж рот відкрила і на стілець свій модний сіла. Так-то воно й так! Але ж з нашим товаром далеко не підеш... Наші яйця і в Африці яйця. Потрібно щось новеньке.

А тут саме зайшла їхній менеджер з інновацій Курочка Ряба. Господарі почали все розповідати своєму менеджеру. Вона послухала, посміхнулася та й каже їм: «Дід, Баба, я також після курсів Кота Пушкінського вирішила щось змінювати. Довго сиділа у лабораторії, вишукувала нову формулу, знайшла нового чоловіка собі (гарного, підкаченого та розумного) і в мене вийшла таки ідеальна формула яйця! Котротше, в мене тут є саме те, що нам треба – новий продукт, що називається «Золоте яєчко».

Баба з Дідом аж мову втратили. А коли прийшли в себе, то вголос спитали: «На якій стадії розробки новий проект знаходиться? Чому це ми досі не бачили бізнес-плану?» А Курочка Ряба їм відповідає: «Вирішила зробити вам сюрприз. Порадувати вас

надприбутком. Так би мовити, до Великодня. А проект уже на завершальній стадії. Залишилося тільки запатентувати та визначитися з ринком збуту».

Тут вже Дід посміхнувся і хитро так сказав: «Це моя справа».

Отже, йшли дні, тижні, місяці... Збував, збував Дід яйце у країнах Південної Америки, але марно. Збувала, збувала Баба золоте яєчко в Африці, та марно. Дід на своєму старенькому комп'ютері сайт свого приватного підприємця «клацає». Баба заповнює бухгалтерську звітність за місяць. Курочка Ряба роздивляється пробний екземпляр нової продукції.

Першою не витримала Баба, та й мовила: «Дід, я ж хотіла давно вже придбати картини Рафаеля, Мікеланджело, Донателло та купити мрію моїх мрій, цю картину – «Джоконда» Леонардо да Вінчі. Я ж люблю Відродження. А особливо італійські картини, що були намальовані під протекторатом Медичів. Боже, що ж нам тепер робити? Не бачити нам нової ніші, як своїх вух... Все пропало!...» На це Дід тільки пожал плечима та сказав: «Не знаю, Бабо, у чому недолік нашої продукції. Наче і гарне, і золоте, і міцне! Але чомусь не пускають із ним на ринок!» Баба простогнала, а потім гірко заплакала...

А тим часом, хитрюща Мишка – шпигун іноземної фірми-конкурента пролізла через найсильнішу систему сигналізації на склад наших героїв, зламала дорогий сейф і поцупила одне золоте яєчко. Але яйце було запатентоване Курочкою Рябою, тому легально Мишка його продати не зможе. Щоб грошей заробити, доведеться Миші продавати його на чорному ринку.

Ось Мишка прибігла в хатку до себе та й почала думати про всю трагічність зробленого: «Ой, що ж мені робити з цим золотим яєчком? Воно таке велике, золоте! Лапок від нього не можу своїх відірвати, таке вже гарне! Але куди ж мені його подіти? Собі його залишити я не можу! Раптом мене спіймають. А за ґрати я не хочу. Тому доведеться рано-вранці нести його на чорний ринок, щоб хоч трохи грошей за нього виручити. Головне – Діду з Бабою на очі не потрапити і від Курочки швидше втікти...»

На ранок Курочка Ряба пішла на склад, робити інвентаризацію. Але побачивши пропажу Золотого яйця розкудахталася, як квочка. На її крик збіглися і Дід з Бабою. Першою, як завжди, не витримала Баба і як почне говорити в істеричі: «Ой горенько! Пропало все! Що ж нам тепер робити? Мишка-крадійка – конкурент нечесний! Викрала наш шедевр, нашу перепустку на міжнародний ринок. Що ж тепер буде? Пропали мої картини. о, моя «Джоконда»!»

Дід почав її заспокоювати: «Та не скигли ти, Бабо, і без тебе нудить! Я ж зароблені гроші хотів у банк занести, як чесний громадянин і покласти на депозит, нехай примножуються. А Мишку, Бабо, то вже спіймали, але секретну формулу нашого яєчка вона встигла вже продати. Тепер конкуренти, трішки змінивши формулу, запустять його у виробництво і продаватимуть по всьому світу.»

Почувши це, Баба заплакала ще дужче: «О-хо-хо-хо! Такий шанс втратили. Ми не можемо з ними конкурувати ані за обсягами, ані за темпами! Заради Джоконди, що ж робити, що робити????»

Тут, у їхній розпач втрутилася Курочка Ряба і сказала: «Старі, та не переймайтеся! Я вам принесла результати останніх досліджень. Не пройде яйце золоте екологічного контролю за нормами Всесвітньої Торгової Організації через величезний вміст холестерину, а знизити його, не втративши переваг, неможливо». Дід аж підстрибнув від такої новини. Каже, що так цим конкурентам і треба! Але що нам тепер робити? Що б таке вигадати?

«Діду, – каже Курочка Ряба. Не була б я вашим менеджером з інновацій, якби не знала виходу з ситуації. Я проаналізувала всі переваги та недоліки нашої ситуації, як вчив мене Кіт Пушкінський, та зробила нам альтернативу за його методикою. Ко-ко-ко! І у мене тут саме новий бізнес-план готовий – «Яєчко звичайне, дієтичне» без холестерину, вітамінізоване. Ось із ним ми і потрапимо на міжнародний ринок!

Дід з Бабою аж затанцювали: «Давайте ризикнемо знову!»

Не минуло відтоді й року, а Дід уже свою банківську ячейку із дорогоцінними металами має та депозити свої у Швейцарському банку не на старому комп'ютері, а на новому ноутбучі перевіряє. Бабка у новому будинку картини епохи Відродження розвішала і все оцінщиків кличе, та питається, чи не здорожчали часом її активи. Курочка Ряба пройшла нові курси Кота Пушкінського, накупила собі гарної нерухомості, яку вигідно здає та вже пакує валізи для чергового навколосвітнього круїзу.

І я там була і пиво пила, та скажу я вам по-секрету,
Не бійтесь вкладати навіть в ракету.

Але краще вже в себе, то більший вже толк,
Щоб і конкурент ваш трохи примовк.
Не бійся вкладати у бізнес, у банк,
Тільки читайте уважніше бланк!

Антикваріат – штука дуже серйозна.
Не розумієшся – знай, що не можна!

А загалом, щоби не прогоріти,
Треба, синку, тобі попотіти.

Краще подумай, кого тобі треба.
Та знай, що наймати поганців не треба!

Працівник має бути безпечним,
Розумним, серйозним і беззаперечним.

Тож знай, як не будеш уважним,
В мить прогориш і підеш абордажним.
Та весь твій бізнес стане зневажним.

Юлія Іонова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ДІД НА МІЛЬЙОН

Одного дня дід Василь рибачив і зловив рибку, але зовсім не просту. Вона почала вмовляти діда її відпустити і запропонувала йому мільйон. Ну, звісно, дід погодився. Він був щасливим і приговорював: «Я багатий! Я тепер багатий!»

Але на останок риба сказала:

- Добре подумай, діду, як ці гроші вкласти з розумом. Не думай, що вони тобі дістались випадково. Ти все життя працював, ловив рибу і, нарешті, судьба тебе нагородила. Пам'ятай, якою працею вони тобі дістались.

Та дід вже не слухав. Не встигнула риба відпливти, він почав уже розподіляти яку суму і куди витратить: «Бабусі своїй куплю нові сукні та косметику, обов'язково брендові. О, ще й iPhone їй куплю. Так, а ще нам потрібен новий будинок. Найшикарніший, щоб всі у селищі заздрили.»

Прийшов дід додому, поділився всіма планами з бабою. Спершу вона була в захваті і, звісно, хотіла новий будинок і телефон, але, не вагаючись, запропонувала.

- Діду, так може ми комбайн купимо для нашої ділянки? Ти працювати на ньому будеш. Зможеш ще більше заробити через певний час.

- Що ти таке кажеш? В мене така сума грошей! Я – мільйонер і буду тут на якомусь комбайні працювати?

- Ну, не комбайн. Але ж, може, ми певну суму відкладемо для онучків. Покладемо гроші на депозит.

- Ой, який ще депозит? Не довіряю я цим банкам. Те, що залишиться, зберігатимемо вдома. Скільки секретних місць у будинку – прошепотів дід. – Це надійніше будь-якого банку в нашій країні.

- Ну, як знаєш, діду.

Дід купив будинок і все заплановане. Згодом вони туди переїхали, деякий час жили та горя не знали. Дід більше не ходив до моря ловити рибу. Тепер купував тільки в супермаркеті, щодня їв червону ікру та омарів. Взагалі, ні в чому собі не відмовляв. Здавалось йому, що ті гроші під матрацом ніколи не закінчаться.

Одного вечора дід побачив як бабуся довго порається на кухні, а він вже був такий голодний і сказав:

- Ми йдемо в ресторан. Кидай те, що ти там на кухні готуєш і збирайся негайно. Я дуже зголоднів.

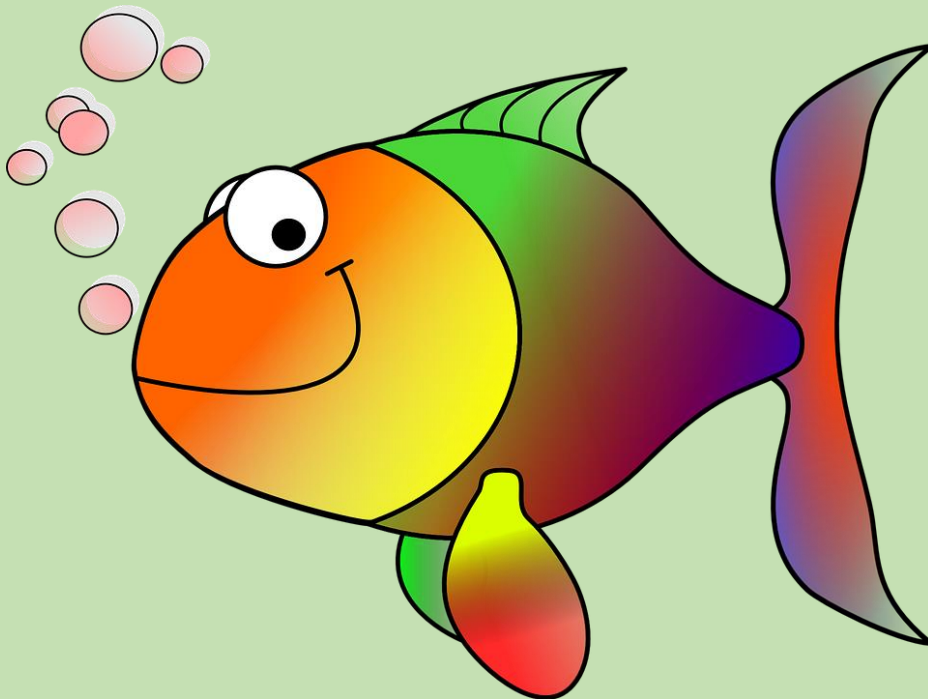
- Та зачекай, там ще в печі хвилин 40 і буде готове.
- Збирайся, ми йдемо.

Дідусь так підганяв, що бабуся зовсім забула про те, що вона там готувала і пішли вони в ресторан. Через деякий час приходять, а пів будинку вже палає. Дещо вдалось врятувати, але згоріла та частина, де зберігались гроші. Та й будинок потребував капітального ремонту. Ось так дід, не думаючи, втратив все.

- Ой, бабуся, як же ми тепер жити будемо. Ти спалила все!

- А я відчувала, що вдома зберігати – ненадійне місце. Та й навіщо ми цей будинок купили, наш ще непоганий. Раціонально потрібно вкладати кошти і думати наперед про ризики, а не звинувачувати мене.

З моря спостерігала за цим рибка, примовляючи: «Ой, що ж він накоїв! Говорила ж йому – «Думай!». Зараз би купив комбайн чи трактор, поклав гроші на депозит, відкрив маленький бізнес. Безліч ідей. А тепер і дім, і гроші згоріли. Та й взагалі, навіть якщо б не полум'я спалило ці гроші, то інфляція б їх з'їла. Бідна людина навіть з великими грошима залишається бідною».

Ігор Малій

*Студент 5-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ІНВЕСТИЦІЇ ЗВІРІВ

Жили-були собі знайомі з ринковим механізмом звірі у сучасному насиченому асиметричною інформацією лісі. Жили абсолютно нормальним життям тварин: навчалися у лісових школах, потім в університетах, влаштовувалися на роботу, заводили сім'ю, знаходили кращу роботу, заощаджували на майбутнє, або на випадок скрутного становища.

У такій ситуації і опинилися наші сьогоднішні герої. Їх доля заплутана, дії рішучі, а рішення призводять до серйозних наслідків.

У Зайця невелика двокімнатна нора дуже тісно обставлена, яка здригається від активності молодого покоління, що проживає тут. Нещодавно він отримав серйозне підвищення на роботі і став непогано заробляти. Тож у них із дружиною з'явилася можливість наймати няньку для дітей, а їм зосередитися на благополуччі своєї родини.

У певний момент постало питання у що вкласти заощадження, аби не прогадати та зберегти, або навіть примножити їх. Було перебрано багато різних варіантів. Пріоритетними лишилися два: відкрити ощадний рахунок для навчання дітей, або вкласти гроші у нерухомість. Зайчиха, так як вона є заступником директора з фінансової роботи на фабриці морквяного соку, проаналізувала, що інвестиція у навчання має найвищу віддачу серед усіх можливих. На тому й вирішили.

Іншої думки була хитра Лисиця, яка була топ-менеджером на птахофермі. Оглянувши свою невелику, але затишну квартиру майже у центрі лісу, вона вирішила купити ще одну квартиру, а цю здавати у оренду та отримувати вічну ренту. Адже у неї гарне розташування – поруч із усіма найкращими закладами, магазинами та іншими важливими місцями. Прикинувши усі розрахунки, вона дійшла висновку, що її інвестиція буде окупатися протягом щонайменше семи років, проте потім буде давати стабільний дохід стільки, скільки схоче того власника.

Зовсім іншої стратегії дотримувався Їжак-айтішник. Він вбачав свою вигоду, на відміну від наших попередніх героїв, у волатильності ринку і вигравав або іноді програвав на майже ніким неочікуваних поворотах курсу валют, цінних металів тощо. Останньою його такою забавкою стала криптовалюта. Такі валюти, на відміну від класичних грошей, підкріплені віртуальними математичними розрахунками і не мають за собою реальних грошей, ну крім тих, що витрачені на електроенергію для майнінгу та на послуги з підтримки всієї системи. Лишень сама їх природа змушує замислитись над реальністю їх майбутнього, як платіжного інструменту. Складність математичних операцій певної валюти зростатиме доти, доки сучасні комп'ютери не зможуть їх виконувати. До того ж кількість тих же біткоїнів обмежена 21 мільйоном. Тобто, коли їх пропозиція закінчиться (у

випадку, що попит буде сталим) їх ціна прямуватиме до постійного зростання. Але навіть сьогодні можна побачити, що попит вже трохи знизився, і його завищена ціна зменшується. Втім велика частина біткоінів знаходиться у руках людей, які на ранніх етапах розвитку валюти встигли отримати багато коінів. І ніщо не завадить їм у певний момент продати свою частку, спричинивши обвал ринку, який потягне за собою суміжні сфери. Їжачок чудово про це знає, тому перед наступним обвалом тихенько обмінює частину давно куплених у 2011 році коінів на звичайні гроші, і чекатиме наступного серйозного підйому у ціні.

В той же час пан Лось знав, що покладатися на державну пенсію не варто, і що необхідно брати ситуацію у свої руки. Тому вони разом з колегами вирішили звернутися до керівництва із пропозицією створення корпоративного пенсійного фонду, внески до якого складатимуть від двох до десяти відсотків від заробітної платні. Їх ініціатива була розглянута та ухвалена. Було проведено багато різних нарад, розмов із спеціалістами, юристами ліскомфінпослуг. В результаті працівники отримують гарантовану пенсію, до того ж ще й непогану, а підприємство отримує довгострокові кошти на власний розвиток.

Як бачимо, наші прогресивні звірі знають, як поводити себе із грошима, та приймають зважені рішення і не намагаються влізти у те, у чому вони недостатньо компетентні або не знаються зовсім.

Ян Спиченко

Учень 11-А класу
Миколаївської загальноосвітньої школи №54

ФІНАНСОВА ІСТОРІЯ ХОМ'ЯКА БОБА

Ця казка про хом'яка Боба и його життя, та один його вчинок, якому кожен повинен слідувати. Давайте зануримося у світ фантазії, де живуть тільки звірі.

Десь на півночі нашої неньки України проживав наш герой Боб. Він був великий як для хом'яка, сильний, міцний, немов кремій, але дуже добрий і вихований. За це його любили та поважали. Кожен знав Боба, а знайомі називали його Здоровань Боб. Наш герой жив один, дивним чином він опинився на півночі, серед боліт і лісів.

Такі як Боб жили на півдні, де безмежні поля засіяні пшеницею, сонце здається іншим, а вода у струмках, немов чиста сльоза. Кожної ночі Боб малював собі цей край, і мріяв скоріше потрапити туди, але це було не так просто. Щоб потрапити додому, потрібно було мати велику суму грошей. Для цього Боб працював на двох роботах: на першій він був вантажником на залізничному терміналі, вони з хлопцями лопатами вантажили вугілля та зерно. А коли потягів з товаром не було, здоровань працював охоронцем на складі. Робота була тяжка: перша фізично, а друга морально, але Боб добре з ними справлявся. Отримував хом'як не багато, але вистачало, щоб знімати невеликий дім, щоб добре їсти та ходити у чистому одязі.

Дивлячись на Боба можна було подумати, що живе він геть бідно, він не мав ані машини, ані мобільного телефону, не витрачав на дорогі речі взагалі ніяких грошей. Деякі злі язички казали, що Боб все проїдає, або комусь грошей винен. І коли його питали про це, він завжди сміявся та відповідав: «Я їм багато, але і працюю багато. Якщо менше буду їсти, то впаду з ніг. І добрий я – бо ситий, а тварини злі – бо голодні!»

Не один рік він працював так день у день, інколи навіть вихідних не брав. Казав, що вихідні дні довго йдуть і дуже сумні. Якось по вулиці, де живе Здоровань Боб, йшов Кріт, побачивши хом'яка, він зупинився, привітався і сказав: «Якби в мене був гірший зір, Боб, і я тебе не знав, то по чуткам про тебе подумав би, що ти теж кріт». Кріт засміявся, а з ним засміявся і Боб. Він знав крота, і кріт єдиний розумів, чому він так живе і не витрачає усе, що має на пусті речі чи миттєві розваги. Кріт знав, що миттєве щастя, воно як блискавка – раз і немає, а є щастя, яке буде гріти тебе набагато довше.

Здоровань працював і навіть дослужився до керівника бригади. На складі він був найвідповідальніший, і був на гарному рахунку у своїх керівників. І в один, начебто звичайний, весняний день, Боб звільняється з однієї роботи, а потім і з іншої. Всі не могли повірити своїм вухам і очам. Здоровань зі своїм звичайним обличчям йде посеред вулиці, заходить додому, бере дві валізи, заходить до зайця, у якого він знімав будинок, віддає

ключі і прощається. Заєць навіть не зміг сказати ні слова, тільки кивнув головою в слід хом'яку. По дорозі на залізничний вокзал Здоровань зайшов до крота, про що вони балакали ніхто і гадки не має, але вийшов Боб щасливий із очима повних сліз. Напевно тяжко було прощатися з єдиним другом, який тебе розумів. Далі Боб йшов прискоривши крок, тепер в цьому місті його нічого не тримало. Він дочекався свого потяга і сів, всього один раз він обернувся до міста і його мешканців, які немов чекали пояснень, посміхнувся сором'язливо і зайшов у вагон. Потяг зашумів, вагони рушили з місця, попереду те, про що так давно мріяв наш герой.

По чуткам звірі дізнались, що хом'як Боб рушив на південь, що там купив великий дім із родючою землею, і не полишив праці, але став працювати на себе, вирощувати зерно, яке він так любив. І ті, хто сміялися і пліткували, зрозуміли куди дівав свої гроші Боб, але не говорили про це у голос. Бо тяжке це діло визнати і сказати, що хтось був правий і розумно робив, а я ні.

Тож живіть сьогодні, не забувайте минуле, але думайте про майбутнє, і пам'ятайте, що скромність і заощадливість ще нікому ніколи не завадила!

Ольга Васьова

*Студентка 5-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ТРИ СИНИ І БАТЬКІВСЬКИЙ СПАДОК

В деякому царстві жив був старий і було у нього три сина. Помер їх батько і заповідав кожному синові потроху зі своїх скромних пожитків. Старшому сину дістався сарайчик із сімейством кіз (козел, дві кізоньки та козенята). В останні роки батько в них душі не чаяв. Другому синові дісталися накопичені батьком гроші. Так як він тільки одружився і батько хотів допомогти в будівництві хати. А третьому дістався будинок.

Старшому сину та його дружині стало шкода продавати/різати худобу. Тому вирішили залишити. Сім'я продавала молоко, щоб була зайва копійчина в господарстві. Справи йшли добре, тому поголів'я збільшувалося, хлівів також ставало більше. З часом почали варити сири. Та такі смачні, що навіть сам король купував їх до свого столу.

Середній син забрав гроші та й пішов додому. Його шлях був довгий через степи, річки та ліси. В одному з лісів на галявині він побачив велетенського дуба. Вирішив під ними відпочити, як раптом до нього хтось промовляє: «Хочеш нічого не робити, а мати завжди гроші?» Звісно така пропозиція зацікавила його. Як виявилось до чоловіка промовляв дуб і не простий, а зачарований. А пропозиція була така: зараз на весні чоловік міняє свої паперові гроші на чарівні дубові листочки, які ніколи не зав'януть. Зберігати їх потрібно у темному кутку, подалі від зайвих очей, аж до осені. Потім прийти до чарівного дуба і обміняти кожен листочок на золоту монету. Чолов'яга на радостях обміняв всі отримані у спадок гроші і щасливий попрямував додому. На кожному куті розповідав, яким багатим паном стане до зими! Та насміхався зі старшого брата, який разом зі своєю сім'єю тяжко працював на фермі.

Ось і настала осінь і чоловіка попрямував до лісу на галявину до чарівного дуба. Проте скільки він по лісу не бродив, ніяк не міг знайти ані галявини, ані велетенського дуба... А розгорнувши свій клуночок, який так старанно зберігав, побачив лише старе пожовкле листя. Так з нічим повернувся до старого, напіврозваленого будинку.

Молодшому синові залишився старенький батьківський будинок з купою старих книжок, які ще дід та прадід збирали. Хлопчина з малечку був допитливим до всього. Всі ці книги він перечитав, проте йому хотілося ще більшого. Вирішив піти вчитися. Всі меблі, посуд з хати продав, навіть декілька книжок, хоча і тяжко було з ними розлучатися. На виручене купив пристойного одягу і залишилися кошти на дорогу до палацу. Там він пішов в учні до придворного майстра. Так як хлопець був кмітливий, начитаний, то почав

майструвати такі штуки, які ніхто в житті не бачив! Став відомим винахідником не тільки в королівстві, а за його межами. Звідусіль до нього приїздили за порадами!

Не буває легких грошей, не сиплеться багатство на голови, як пожовкле листя восени. Потрібно працювати та ретельно зважувати як розпорядитися грошима або майном. Щоб у майбутньому вони принесли достаток та процвітання його власнику.

Ірина Лісніченко

*Студентка 5-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ЯК МОЛОДЯТА ЗАЙМАЛИСЬ БІЗНЕСОМ

В одному із маленьких сіл України жили Петро та Любка, і кохали один одного до без тям. В один прекрасний день Петро запропонував своїй дівчині стати його дружиною. Вони одружились.

Так як роботи в селі немає, всі люди працювали на полі або ж на своєму городі. І от молодята, ще зовсім юні, вирішили всі свої кошти, які були зібрані на весілля, вкласти у вирощування моркви. Всі нюанси вони прорахували. Вирощену моркву будуть возити продавати в місто, яке розташоване недалеко, година їзди від села. Багато хто з односельчан так робив: вирощували овочі і їхали продавати. Так зробили і молодята, щоб мати вже свій бюджет, а не просити у батьків грошей.

Купив чоловік насіння, пестицидів від можливих шкідників і посіяв моркву. Він звісно думав про ризик, що морква може взагалі не зійти, або ж вирости погризена шкідниками. Адже пестициди допомагають не завжди.

І от настав момент збирання врожаю. На копання моркви прийшли всі його родичі, адже було засаджено нею пів городу. Коли почали копати, виявилось, що на деяких ділянках морква виросла досить непогана, середнього розміру і майже не пошкоджена. Проте на інших погризена, маленька, в'яла, гнила місцями. Петро дуже засумував, адже майже всі кошти і сили його були втрачені. Моркву, яка мала більш-менш товарний вигляд, Петро повіз на базар і продав. Меншу частку затрачених коштів повернув. З цієї ситуації він зрозумів, що потрібно було кошти витратити лише на моркву, але й на інші овочі, за рахунок яких він міг непогано заробити.

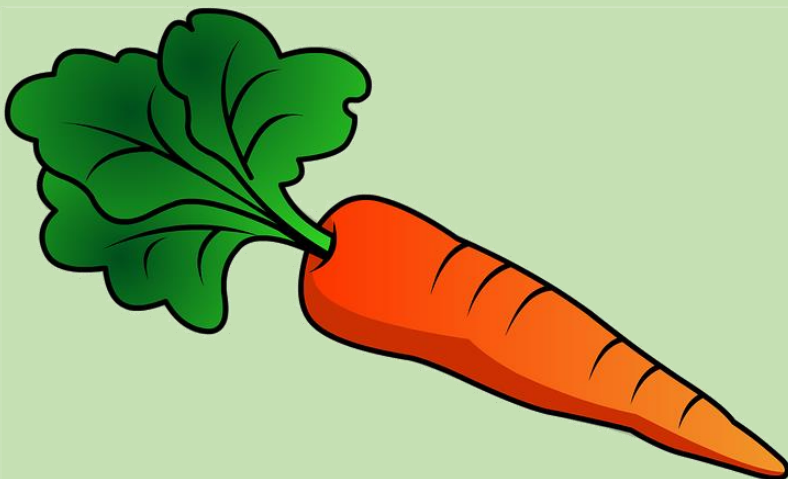
Вирішив Петро тепер виручені гроші вкласти у купівлю та продаж горіхів. Позичив ще грошей у сусіда і поїхав у рейс за горіхами. Він знав, що таким бізнесом займався його батько, друзі і знав, що це точно безризиковий варіант заробітку. Поїхав він селами, накупив горіхів повен причеп, привіз додому і став продавати. Він знав, що кашка від горіха є дуже цінною і дорого коштує на ринку, тому залишив 2 мішки вдома для дружини, щоб вона біла кашку на продаж. А він тим часом поїхав здавати горіхи на базар. Перший раз він приїхав на горіховий базар і почав продавати сам. Люди підходили, били горіхи, не завжди їм попадалися якісні. Деякі були пустими, деякі сухими. Такі горіхи продавалися за пів ціни. Але що вже зробиш. Петро не знав, що люди, в яких він купував горіхи, можуть так нахабно обманювати, і в хороший горіх додавали поганий.

Знову невдача. у цій справі він не виграв, а програв. Проте добре, що він відклав 2 мішки гарних горіхів. Коли дружина перебила їх, він повіз продавати кашку і хоч тут виграв. Все ж таки заробив трохи грошей. Петро зрозумів, що не потрібно вкладати все в одне діло, і тут він був правий.

Почалася зима. Молодята вирішили купити поросят, щоб навесні їх продати. Корми для поросят були, обора теж. Купили вони поросят і всі свої кошти у них вклали: купували корми, водили до ветеринара. Одного разу побачили, що одна із свинок почала стрімко повніти. Подружжя зрозуміло, що свинка була вагітна. Це сталося раптово, вони не планували такого повороту. Адже маленьких поросят не було де тримати і чим їх годувати. Поки вони були біля мами, а тим часом Петро почав облаштовувати для них огорожу. Навесні малята вже підросли і він повіз їх на базар на продаж. Продав поросят за гаоною ціною (адже вони були славні), а декількох залишив.

Все склалося не за планом, але це було і добре. Таким от чином молодята почали займатися худобою, вони знайшли свою справу, яка їм подобалась.

Мораль цієї казки така: не потрібно вкладати всі кошти в одну сферу, як було зазначено у двох перших випадках. У третьому випадку – Петро спочатку теж вклав у свиней, щоб потім продати їх. Але так склалося, що він почав розводити їх, що принесло високі доходи. Потрібно бути впевненим у тій справі, в яку ти вкладаєш. Адже обставини можуть статись будь-які.

Юрій Курило

*Студент 5-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

100 ТИСЯЧ ЗЛОТИХ МОНЕТ

В одному королівстві був багатий король, який за рахунок вдалого вкладення коштів зробив своє королівство найбагатшим з усіх. Проте він уже був старим і вирішив передати правління одному зі своїх синів, яких у нього було троє. Кому саме віддати трон король не знав, тому вирішив він перевірити своїх синів. Він дав кожному по 100 тисяч золотих монет і сказав, що хто найкраще вкładaє кошти, той і буде наступним королем.

Найстарший син вирішив вкласти в акції компанії сусіднього королівства. Він купив їх на всі гроші. У перші роки компанія швидко розвивалася, але через військові дії, які почалися на території королівства, компанія потерпіла крах і найстарший син всі кошти втратив.

Середній син вирішив не ризикувати і поклав половину коштів на депозит в банк, а на іншу половину купив трактор. Справи у нього пішли в гору і через рік він відбив майже всю суму і вирішив вкладати кошти в розбудову власного бізнесу, тобто будувати трактори по іншим королівствам.

Наймолодший син вирішив вкладати кошти не в один вид діяльності, а в декілька. Він розділив кошти на 4 рівні частини. Першу частину вклав в акції дуже відомої компанії, які приносили близько 3% прибутку за рік. Другу частину в акції новоствореної компанії. Третю частину поклав на депозит в банк, а четверту вклав у ПАММ-рахунки. У результаті три з чотирьох вкладень принесли йому дохід і тільки вкладення в акції новоствореної компанії потерпіли провалу.

Прийшов рік і кожен з синів прийшов до батька-короля. Поглянувши на результати всіх своїх синів, король сказав, що віддає правління наймолодшому сину і обґрунтував це так. Старший син ризикнув і вклав кошти в одну компанію і навіть не розібрався в якій ситуації зараз знаходиться, як сама компанія, так і країна в цілому. Середній син розумно вклав кошти у банк та почав власний бізнес. На думку короля, йому буде важко поєднувати власний бізнес з інтересами королівства. Наймолодший син диверсифікував власні кошти і це дозволить йому у майбутньому зрозуміти, в який із напрямів краще всього вкладати кошти в різний час для підтримання процвітання королівства.

Анна Бабічева

*Студентка 5-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ДОЛГ РОДА

- Дедушка, а каким он был?

- Кто? Твой дядя?

Обветренные морщинистые губы растянулись в тёплой улыбке.

- О, он был прекрасным человеком!

Старик слегка пригладил седую бороду, потянулся за трубкой и уже тише добавил.

- Да... Прекрасным... Взбалмошным, непредсказуемым, но определенно прекрасным.

Из трубки вырвалась лёгкая струйка дыма и взвилась к небу, унося за собой в мир грёз и далёких воспоминаний.

Есть в нашем роду одна традиция, – старик сделал глубокий хрипловатый вдох и выпустил серое колечко, что тут же растаяло в жарком летнем воздухе.

- Да ты и сам, поди, всё знаешь. Ведь совсем скоро и ты станешь частью этой истории. Так вот, «Долг рода» – традиция старая и со своей историей. Когда-то давно, когда еще прадед моего прадеда был курчавым ребёнком, род был наш невероятно беден. Золото уходило сквозь пальцы как вода, а подрастающее поколение оказывалось в нищете ещё с рождения. Тогда глава рода, а звали его Дюк Мудрый, отправил своего сына всего с одним золотым из отцовского дома. Один золотой – это всё что у него было. Да только сын того не знал этого. Да, поди, и хорошо, что не знал. – Ещё одно колечко дыма медленно растворилось в воздухе.

- Он его выгнал? Своего сына? – голубые глаза мальчика округлились от удивления.

- Да, выгнал. Но иначе тот был бы так же слаб, как и весь род его. – Старик пожал плечами и продолжил. – Спустя несколько лет, когда на голове старого Дюка не осталось ни одного черного волоса, а пальцы стали так слабы, что не могли уже держать посох, сын вернулся. Он возмужал и поднабрался опыта, отдал отцу золотой, что когда-то был щедро ему подарен, и приумножил богатства семьи взяв бразды правления. С тех далёких пор в день летнего солнцестояния, пятнадцати лет со дня первого вздоха, наследник рода получает кисет с золотыми и карту земель Олива. А с первым лунным светом дитя отправляется в свой первый поход.

- В следующем году и я уйду?

- Нет, что ты! – старик громко закашлялся и добродушно рассмеялся. – Это традиции древние как сама ночь и переменчивые как госпожа Фортуна.

Трей гордый одной рукой держал аккуратную резную трубку из красного дерева, а второй медленно водил пальцами по узорам на подлокотнике своего любимого кресла-качалки. Близилась ночь.

- Они были еще совсем мальчишками, юными, дерзкими и неугомонными. Твой отец был более покладистым, а Рик, твой дядя, вечно попадал в передраги.

Мальчик устроился поудобнее в своём кресле, подтянул ноги почти под самый подбородок, и по самые уши замотался в тёплый плед. Небо было ясным, только изредка проплывали лёгкие облака, подгоняемые только им ощутимыми ветрами. Третий день восьмого месяца уходящего Солнца близился к своему завершению.

- Твои папа и дядя уже тогда любили бегать на соседнюю речушку и смотреть вдаль на склоны Южной горы. Их там часто ловили старшие, – старик улыбнулся. – А потом строго наказывали. Но опять ловили там же на следующий день.

Мальчик тихонько хихикнул и опять замотался в плед.

- Когда Рик исполнилось пятнадцать, он начал свой «первый поход». Нет! Никто его из дома не выслал, но в остальном традиции древних остались нерушимыми. С самого детства мальчонка стремился к горным склонам и не покинул надежды пересечь их. Получив свой кисет, он тут же рванул к городской ратуше и вложил почти всё кроме пары серебряных на обмундирование для следующего рейда, надеясь на прибыль от продажи редких материалов. Поговаривают, тогда за горами было много ценных трав и обитали твари невиданных размеров с клыками точно из черного мрамора и шерстью, что сияла в лунном свете. Были то слухи или домыслы, не известно. Только рейдов в то время много собиралось.

Трей на мгновение замолчал, глядя как алые искры заката цепляются за вершины Южных гор. Было в этом взгляде что-то далёкое и печальное. Он медленно поднёс трубку к губам, вдохнул густой табачный дым и тяжело выдохнул. Старые плечи вздрогнули от прикосновения детской ладони, точно пробудившись ото сна, старик ещё несколько мгновений пытался прийти в себя.

- Он был добрым ребёнком... Экспедиция тогда так и не дошла до гор. Получив лёгкие деньги, они дошли до ближайшего кабака и напились до поросычьего визга. А Рик. Рик зарёкся вкладывать куда-либо деньги. Он взялся за меч той же осенью. Тренировался до седьмого пота. Пошел в помощь на кузню и ковал прекрасные клинки, достойные самого короля! Да только копил он деньги не на кузнечное дело, а на очередной поход. Мальчишка, который так и не сумел повзрослеть, – прошипел старик, потушил трубку и бросил на стол с такой силой, что ещё дымящиеся листья и пепел разлетелись в разные стороны. Рука судорожно сжалась на подлокотнике, а голова безвольно опустилась на грудь, изредка покачиваясь из стороны в сторону.

- Если бы он только меня послушал, если бы он... Твой отец другое дело. Как пришло время его «долга рода», Сив и впрямь ушел далеко в лес, дальше по течению реки и начал строить там мост. На вопрос «Зачем?» он всегда просто пожимал плечами и отвечал, что пригодится. И... Как в воду глядел. – Тень улыбки вновь скользнула по измученному лицу.

- Через зиму, когда суровые горные реки становятся безжалостными ко всему на своём пути, мост вверх по реке не выдержал, и его щепки разнесло далеко по округе. Мост Сива стал единственной связью с большим трактом, что принесло ему немало золотых и прозвище, что он носит по сей день – Сив Предрекатель. С того места открывался прекрасный вид: гора была как на ладони, воды горной речушки шумели,

разбиваясь о камни далеко внизу под мостом, густой сосновый лес спускался почти к самым берегам, заставляя сердце случайного странника биться чуточку чаще. Сив часто там бывал, сидел, рисовал. Потом и домик там же небольшой построил и сдавал путникам, но чаще художникам. Сейчас от маленького деревянного домика не осталось и следа. А террасы торгового Дома Искусств СивЕрАльд известны на все земли Олива. Но и времени утекло немало.

- Мне там очень нравится, только... Почему северные комнаты расписаны так мрачно?

- Деньги не всем приносят счастье, запомни, мальчик мой. Твой отец поступил мудро. Он дал людям то, в чём они нуждались. Он предвидел наперёд и добился успеха. Этот Дом – его детище, взращенное тяжелым трудом! С самого начала это был маленький деревянный домик для путешественников, сейчас же – это дом с террасами для художников, с расписными стенами, просторными галереями, комнатами с прекрасным видом. Там всё продумано до мелочей и всё приносит деньги!

Старик подскочил с кресла к внуку и схватил его за плечи.

- Делай то, что умеешь и делись этим с окружающими. Ким, ты ещё так мал, но скоро и твой час стать частью истории. А Рик...

Старик разжал скрюченные пальцы, рухнул на кресло и, сгорбившись, запустил руки в седые длинные волосы.

- Мой маленький Рик. Мой дорогой Рик. – Он сжал сильнее руки и судорожно вздохнул. То ли слёзы заглушили последние слова, то ли мальчик их просто не расслышал.

Только судьба дяди для него осталась загадкой. Судьба человека, кто всю жизнь положил на кон удачи, человека. Кто, собрав деньги, таки решился на еще один вклад. Он вложил все свои средства, нажитые потом и кровью, и все деньги, что могла дать ему семья и друзья, в очередной поход и... не угадал. В канун дня летнего солнцестояния, двадцати трёх лет со дня первого вздоха, Рика видели в последний раз. Он ушел вверх по реке в направлении своей мечты уже очень давно. Деньги ускользнули как вода сквозь пальцы, оставив лишь горький привкус утраченной надежды и былых стремлений. Может время и сжалилось над парнем, только об этом знает только белая Луна и её отражение на снежных вершинах Южных гор.

Мальчик и старик ещё долго сидели в ночной тиши нарушаемой лишь пением сверчков. Настала ночь. Канун летнего солнцестояния четырнадцати лет со дня первого вздоха юного Кима. Он, как и все до него, напишет свою историю успехов и потерь испытания под названием «Долг рода».

Єлизавета Шпаковська

*Студентка 5-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ДЕД – ИНВЕСТОР

В некоем царстве жил-был старик со старухой в великой бедности. Ни много, ни мало прошло времени, умерла старуха. На дворе зима стояла лютая, морозная. Пошел старик по соседям да по знакомым, просит, чтоб пособили ему гроб смастерить и вырыть для старухи могилу. Только и соседи, и знакомые, зная его великую бедность, все начисто отказались. Пошел старик к попу. У них в селе был поп. Жадный, несовестливый, МММ-полем управлял.

- Помоги, – говорит старик, – батюшка, старуху похоронить.
- А есть ли у тебя деньги, чем за похороны заплатить?!
- Перед тобой нечего греха таить. Нет у меня в доме ни единой копейки. Обожди маленько, заработаю, с лихвой заплачу. Право слово, заплачу.
- Поп не захотел и речей стариковых слушать.
- Когда нет денег, не смей и ходить сюда!
- Что делать, – думает старик, – пойду на кладбище, вырою кое-как могилу и похороню сам старуху.

Захватил он топор и лопату, да и пошел на кладбище. Пришел и стал могилу готовить. Срубил сверху мерзлую землю топором, а там и за лопату взялся. Копал, копал и выкопал котелок, глянул, а тот полнехонько червонцами насыпан. Как жар блестят! Крепко старик возрадовался: «Слава тебе господи! Будет на что и похоронить, и помянуть старуху, и на старости лет хоть заживу». Ну, с деньгами, все пошло как по маслу! Тотчас нашлись добрые люди, помогли старуху похоронить.

- Куда девать остальные деньги? – подумал старик и решил стать инвестором.

Думал-думал дед-инвестор и решил часть своих золотых сохранить в банке, в крупнейшем в царстве-государстве банке. Решил он отнести золотые монеты в этот банк. Стал он радоваться, что его золотые не только сохраняются, но еще и доход приносят.

Дальше дед решил инвестировать денежку в свой бизнес, он был хорошим плотником. Начал изготавливать гробы: стандартные, нестандартные, обитые шелком, атласом, велюром и стрейчвелюром. Он понимал, что такой бизнес выгоден, потому что люди умирают постоянно. Воспрянул дед-инвестор духом, а его карман начали оттягивать золотые монеты.

Через год у деда уже была большая клиентская база, потому что дед гробы хорошие делал, на совесть. Появилась у деда-инвестора и молодая жена. Поэтому он меньше времени начал уделять своему бизнесу, а гробов все требовалось больше и больше. Все

знали дедову фирму «Фирма веников не вяжет, фирма делает гробы». Он нанял и обучил молодых парней гробы мастерить по своей технологии, потому что сам не успевал.

Сначала дед баловал свою молодую жену, потом она начала много требовать, перегибать палку. Не привык дед так, распался брак. Отсудила жена у него много денег и фирму тоже.

Вспомнил дед, про свои золотые в банке. Тем временем произошел в царстве-государстве финансовый кризис. Дед-инвестор узнал вскоре, что инфляция съедает в банке его доход, а иногда и сами золотые. Опять он стал грустить и думать, как преумножить свой капитал, чтобы инфляция его не съела.

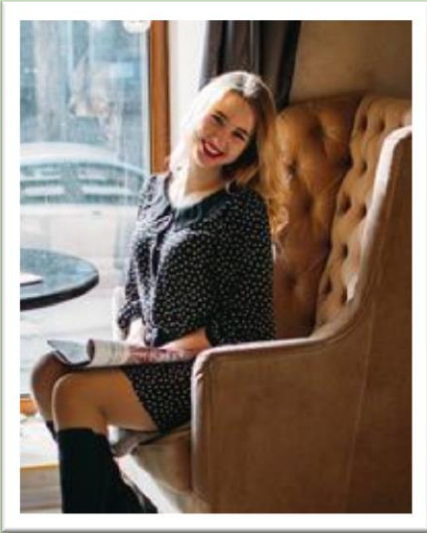
Прошло немного время, закопал дед некоторую часть золотых монет на МММ-поле, воспользовавшись услугами попу-руководителя, через время перекопали поле, но золотых монет так и не нашли. Попа-ворюгу посадили за решетку.

Для того чтобы опять не оказаться в неприятной ситуации, стал дед читать и ходить только к правильным финансовым экспертам. Узнал от них много нового о финансовом рынке и решил он на бирже играть. Купил компьютер, который цены на акции умел предсказывать и стал играть. Но не сразу к деду-инвестору нашему золотые монеты потекли, тяжело ему все давалось. Старый был уже, долго не мог он понять, как портфелем управлять, рассчитывать величину и риск. Несколько раз приходилось ему идти за советами к великим финансовым экспертам. Понял он, что уже старый работать на бирже, много времени занимает и устает.

Вспомнил дед за свой бизнес гробы мастерить, который жена отобрала. Ходили слухи, что она скоро банкротом станет, так как без деда разваливается все там. Предложил дед выкупить то, что осталось от него. Модернизировал оборудование, рекламу дал, что дед снова в деле. Фирма работает, дед пассивный доход получает, но женится третий раз не спешит.

Мораль этой сказки такова. Нужно правильно распределять свои финансы и ни в коем случае не пускать все деньги в одно дело. Нужно дать деньгам работать на вас, но без фанатизма. Сохранить все средства невозможно, часть их может пропасть. Например, из-за инфляции.

Валерія Майстренко

*Студентка 5-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

АЛЕША ПОПОВИЧ И К^о

Ночью, пока все спали, злой и подлый Тугарин-Змей под лай собак обокрал всю деревню. Забрал всё существующее и несуществующее золото, даже зубы у стариков повыдергивал. Утром, вся деревня взвыла: «Ох и Ах, на что же мы теперь жить то будем...!?!». И тут храбрый и решительный Алеша Попович захотел спасти всю деревню и пойти совершать подвиги.

На битву с Тугарином его самого не отпустила невеста Любава. Ее же не отпустила ее бабка, а бабку не отпустил дед. Вот так вчетвером они пошли искать приключения на свои плечи. В поисках Тугарина они попали на цыганский табор. Ох, и вскружили они им голову, а в качестве подарка отдали Поповичу говорящего коня Юлия.

Алешенька, Любава, дед, бабка и болтливый цыганский конь, по имени Юлий, двинулись в поисках своего золота. Вот, ненароком, попали они след тугаринского войска, а позже нашли и самого Тугарина Змея. Не успели они моргнуть и глазом, как возвращаются они с полными карманами своего и односельчан золота.

Все было бы хорошо, если бы они не забыли дорогу обратно в деревню. Шли они долго, по лесам, по полям, переплывали озера и реки ... Как вдруг на тропинке возник громадный камень, а за камнем тропинка расходится в три направления. Камень оказался непростой, на камне надпись: «Налево пойдешь – стабильность найдешь, направо пойдешь – быстро обогатишься, прямо пойдешь – жизнь у тебя будет беспокойная, но интересная!».

Так дружбе героев пришел конец. Каждый тянул золото в разные стороны. Ругались-ругались и пришли к решению, что каждый пойдет своей дорогой. Так Алеша с дедом выбрали приключения - нет ничего хуже скучающего богатыря. Богатырь без битв, побед и подвигов, не богатырь. Вот они и пошли со своим золотом прямо. Любава с бабкой как истинные хозяйшкы выбрали спокойствие и стабильность и потопали налево. А конь был самым хитрым, не зря же он вырос у цыган, пошел направо с мыслью «Вот быстренько золото удвою, и буду колесить по свету с собственными слугами и золотыми подковами».

Алеше с дедом на пути встречались разные люди: ремесленники, купцы, ковали, ткачи, плотники, ювелиры и всем они дали кусочек своего богатства. Это была не простая благотворительность, а договоренность: когда все эти мастера станут великими в своем деле, обязательно, поделятся своим доходом и конечно же будут бесплатно обслуживать

деда и Алешу. Мастера так обрадовались неожиданным дарам, что быстренько подписали все договора и побежали обустраивать свои лавки и мастерские.

Любава с бабкой на своем пути увидели стеклянное здание, словно из будущего с горячей зеленой вывеской «РусьБанк». Интерес был превыше страха, так женщины и зашли внутрь. Возле них так и стали кружить девицы да хлопцы, усадили, чаем напоили и рассказали, что если Любава и бабка свое золото оставят у них в здании, то через год золота у них станет гораздо больше и делать им ничегошеньки не надо.

Так как женщины, уж, сильно боялись потерять свое состояние, они очень обрадовались предложению банка. А богатыри с дубинами на входе внушали доверие, что золото их будет под мощной защитой. С улыбкой на лице Любава с бабкой побежали искать своих мужчин.

Коню же повстречался дворец. Дворец был усыпан золотом и серебром: повсюду – портреты великих коней да подковы с бриллиантами. Не побоялся конь и вошел внутрь, там его любезно встретил, высокий и статный конь Ричард III. Ричард рассказал коню, что все это у него есть, благодаря маленькому вложению, год назад. Ричард пообещал и Юлию такую «лакшери» жизнь, если он отдаст ему свои золотые запасы. У Юлия в глазах вместо зрачков засверкали подковы и алмазы, поэтому он особо и не размышлял, отдал все золото, что у него было.

Ричард III тут же спрятал золото к себе в сейф и рассказал, что будет отправлять Юлию каждый месяц по такой же кучке золота. Окрыленный Юлий поскакал в деревню, чтобы рассказать всем о чудо-дворце и о Великом Ричарде.

К вечеру все собрались в деревне и начали рассказывать о чудесах, которые повстречали по дороге домой. Спустя год Любаве с бабкой банк вернул их золото так еще и с процентами, бабке так понравилось, что она опять оставила свои сбережения в банке и узнала новое слово «депозит». Алеша с дедом пока еще не получили обратно свое золото, но уже бесплатно пользовались услугами мастеров. А коню каждую ночь снился дворец, подковы и он сам, с короной на голове.

Мораль сказки такова: нельзя обогатиться за день, доверять обещаниям псевдо Ричардов. Нужно с трезвым умом и сердцем подходить к инвестированию своих денег, просчитывать все возможные риски, а также пути избегания потери. Обязательно изучать договора и детально уточнять каждый пункт, ибо в ином случае, золото будет только сниться. И конечно же, никому не отдавать свои средства, доверять пустым обещаниям.

Алеша с дедом рисковали своим золотом, так как их достаток зависит от благополучия мастеров. Возврат своих накоплений не стоит ожидать на следующий день, так как такие инвестиции предполагают долгосрочную перспективу. И конечно необходимо диверсифицировать свои вложения в разные отрасли.

Любава с бабкой совсем не смыслили, что же делать с золотом и как его сохранить, но тропинка подсказала им наиболее надежный способ, так они еще и увеличили свои сбережения.

Анатолій Кузнєцов

Студент 5-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв

ЇЖАКОВІ ВКЛАДЕННЯ

Йшов 2018-й рік. Прогрес не стояв на місці. Давно вже пройшли часи, коли вовки полювали на зайців, пташки самостійно будували собі гнізда, а ведмеді цілу зиму проводили у сплячці – ліс змінився до невпізнанності. Настала нова ера рівності, братерства та безготівкових платежів. Сучасні хижакі виглядають також зовсім інакше: немає великих зубів та гострих кігтів, але так і залишилось бажання обманювати і відбирати останнє.

Буденне вечірнє застілля у домі Їжака, як завжди, поступово переходить у скарги на екологію, подорожчання комунальних платежів та нестабільність економіки місцевого лісу. Доходить усе до того, що варто убезпечити своє майбутнє:

- Хлопці, лихі часи настали. Добре, що хоча б вдалось заощадження робити раніше, бо зараз взагалі б скрутнo було, – каже Їжак.

- Хех, заощадження. Ото насмішив! Гроші ж «працювати» повинні, а не під матрацом лежати. Я от, наприклад, інвестиціями вирішив зайнятись. Мій брат працює у «Лісобіржі». Усі поголовно активно цікавляться вкладенням у віртуальні листочки. Я і сам вирішив придбати собі. Не будуть же люди у бозна-що так масово вкладатись», – відповідає Лис.

- Та які листочки? Зовсім сказались з цими технологіями! У цих твоїх цифрових листочках немає жодної реальної вартості. Бозна хто їх ціну призначає. Хіба ви не чули про новий житловий комплекс «Рукавичка»? Нерухомість – ось що завжди було у ціні, – заперечив усім Заєць.

- Та де ж ти стільки грошей візьмеш? Ти бачив ті ціні?

- Так ти ж сам казав про заощадження, досить грошам лежати без діла.

Ці балачки завжди тривають цілу вічність, однак пізня година змусила товаришів розійтись по домівках. В цей раз ніхто не залишився байдужим до даної теми, кожен був абсолютно впевнений у своїй правоті. На тому і розійшлись: кожен піде своїм шляхом.

Усі вирішили не втрачати часу. Заєць зібрав усі свої заощадження, взяв невелику іпотеку та придбав житло у «Рукавичці». Лис придбав віртуальних листочків на половину коштів, а решту поклав на депозит. Їжак же тільки обміняв листочки власного лісу на більш стабільні листочки іншого лісу.

Проїшов рік... Зустрілись друзі знову у Їжака та й діляться своїми досягненнями.

- Лисе, пройшов тільки рік, а у тебе всі вуса сивиною покрились. Що сталось? – питає Заєць.

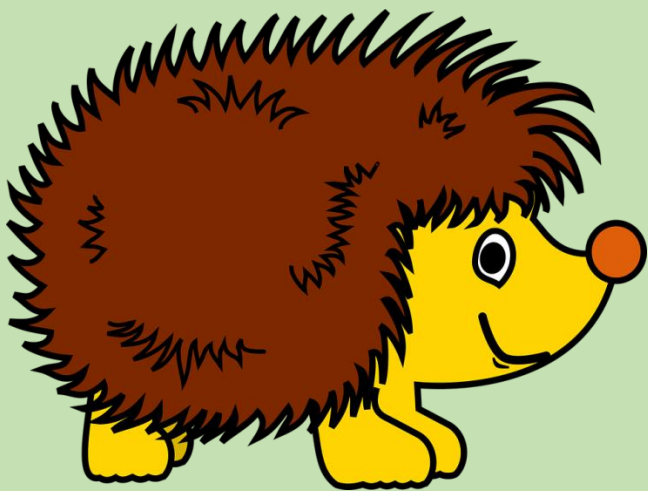
- Ой, не питай. Я ж як ті листочки купував, вони у 20 разів в ціні за рік до цього

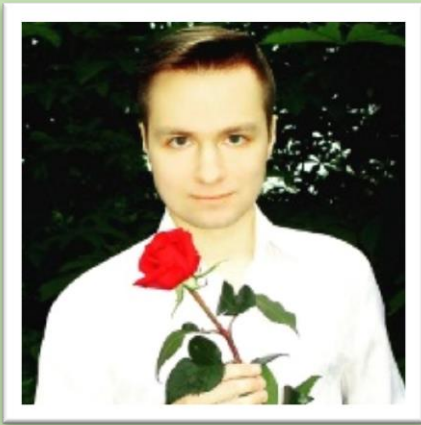
виросли. Хто ж знав, що вони за місяць у два рази подешевшають. Лець вистачило сил, аби не продати усе, щоб ще більше не втратити. Зараз наче знову в ціні ростуть. Але я тільки й роблю, що за динамікою спостерігаю, – нервово розповідає Лис. – Добре, хоч усе не вклав. Бо Лисичка моя вже давно вигнала б мене з дому.

- Ой, не кажи, суцільні нерви. Ще 2 роки і квартира в «Рукавичці» буде моя. Однак іпотека у іноземних листочках. Вистачило мені вже раніше цих листочкових стрибків. Почав ще й вдома працювати, щоб відсотки сплачувати вчасно. А в тебе як справи, Їжаку? Так і тримаєш усе під матрацом? – сміється Заєць.

- Звісно під матрацом! Трішки доводиться економити. Але хоча б усе своє хутро досі натурального кольору маю, – відповів Їжак.

Ось і казочці кінець. Хто з героїв виявився правим? А хто їх знає. Хіба ж когось можна переконати у тому, що вони нічого не розуміють у інвестиціях.

Вадим Дяченко

*Студент 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

НЕЗНАЙКО. ПОВЕРНЕННЯ ДО КВІТКОВОГО МІСТА

Майже пів року минуло з того, як Незнайко повернувся до рідного Квіткового Міста після прикрих подій, що сталися з Сонячним Містом, завдячуючи йому. Незнайко твердо для себе вирішив більше ніколи у своєму житті не приспускатися помилок минулого, досягати успіху і заробляти гроші лише власними силами та чесними методами, без використання будь-яких проявів магії. І дійсно, життя коротунчика почало потроху налагоджуватися.

Незнайкові у котрий раз дуже допомогла його подруга Кнопочка. Вона влаштувала коротунчика на роботу до телевізійної студії, де вона працювала сама. Кнопочка займалася тим, що писала сценарії для майбутніх телепередач, а також розробляла програми інтерв'ю. Незнайко, завдячуючи Кнопочці, без зайвих проблем та клопоту отримав роботу у телестудії і був прийнятий на посаду ведучого прогнозу погоди у Квітковому Місті. Коротунчик, завдаючи власній кмітливості та невід'ємній харизмі, досить швидко адаптувався і став одним з найпопулярніших телеведучих у Квітковому Місті.

Незнайкові вдалося зробити досить нудний прогноз погоди дійсно цікавою рубрикою і підвищення коротунчика по посаді не змусило на себе довго чекати. В один момент він не тільки став одним із найкращих та найвідоміших телеведучих у Квітковому Місті, а й отримав власне телешоу під назвою «Прямий Ефір з Незнайком», сенс якого полягав у тому, що він брав інтерв'ю у коротунчиків – експертів своєї справи.

Перший прямий ефір очікував Незнайка вже через два дні, проте коротунчик дуже хвилювався і почував себе абсолютно не готовим до подібної справи. І справді, брати інтерв'ю у прямому ефірі далеко не те ж саме, що вести прогноз погоди: куди більша відповідальність, вимоги телеглядачів і взагалі, ніколи точно не знаєш, чого можна очікувати. Особливо Незнайко був шокований, коли дізнався, у кого саме він буде брати перше в своєму житті інтерв'ю у прямому ефірі. Цим коротунчиком мав стати його добрий знайомий Тюбик – колишній художник, який колись допоміг Незнайку і фактично розбагатів саме на проведенні валютообмінних операцій у Сонячному Місті.

Кнопочка впродовж останніх двох днів намагалася якнайкраще допомогти Незнайку підготуватися до першого в його житті інтерв'ю. Часом, коротунчик просто не міг собі уявити, як би він був без неї. Незнайко сидів у своєму кріслі та збирався з думками. Прямий ефір мав розпочатися вже через 5 хвилин. Картки з коротким сценарієм та основними тезами, складеними Кнопочкою, були у коротунчика на руках і він з нетерпінням вже очікував початку прямого ефіру. Натхнення переповнювало Незнайка,

він був абсолютно готовий якнайкраще провести сьогоднішнє телешоу та зустрітися з Тюбиком. Тюбик не змусив на себе довго чекати і за хвилину вже був у студії. Прямий ефір розпочався.

– Доброго дня, шановні жителі Квіткового Міста, – привітав телеглядачів Незнайко. – Я – ведучий нового телешоу на телеканалі «Сяйво» під назвою «Прямий Ефір з Незнайком». І сьогоднішній мій гість – екс-художник, а нині один із найбагатших коротунчиків Квіткового Міста – пан Тюбик. Аплодисменти, будь ласка!

– Всім доброго дня! – привітався з глядачами усміхнений Тюбик та потиснув Незнайку руку.

– Тюбику, менш ніж за рік ти досяг просто небачених успіхів. Кожен коротунчик як у Квітковому Місті, так і за його межами, мріє досягти того, чого досягнув ти, і дізнатися секрет твого успіху. Але для початку, будь ласка, скажи, що саме вплинуло на твій вибір покинути професію художника і стати мініяплом валют? – спитав Незнайко у гостя.

– Взагалі то мені більше подобається валютний трейдер, оскільки мініялло більше звучить, як жаргонізм, і як на мене – не відповідає в повному сенсі тому, чим я займаюсь. У моїй діяльності потрібен розум, винахідливість та кмітливість, адже лише на одному обміні однієї валюти на іншу багато грошей не заробиш! – відповів Тюбик на питання Незнайки.

– Вибачаюсь за цю прикру помилку, Тюбику, проте ти так і не відповів на моє питання! – зауважив Незнайко до свого гостя.

– Ах так. По-перше, я хочу зауважити, що я так і продовжую працювати художником та малювати картини й портрети на замовлення. Ця діяльність продовжує мені приносити кошти, але не такі значні, як приносить мені валютний трейдинг. Як би не жахливі події у Сонячному Місті, я б ніколи і не захопився цим, проте я не хотів випускати з рук ідеальну можливість заробити легкі гроші! – відповів на питання Незнайки Тюбик.

– Тюбику, якщо тобі не важко і не секрет, чи не міг би докладніше пояснити, як саме тобі вдалося заробити на валютному трейдингу? – спитав зацікавлений Незнайко у Тюбика.

– Так, авжеж. Якщо казати про валютний ринок зараз, то фактично він не має майже ніяких меж та обмежень, особливо по відношенню до спекуляції, що я і вдало використав свого часу. Сенс спекулятивних угод та операцій з валютою полягає не тільки у тому, що вигідно купити валюту, а й і у тому, щоб ще вигідніше її продати у майбутньому. Ідеальною можливістю для реалізації цього стала стрімка інфляція у Сонячному Місті, куди я і поїхав. Тому можна сказати, що я опинився у потрібному місці, у потрібний час! – зазначив Тюбик.

– Тюбику, не міг би ти пояснити на конкретному та простому прикладі, як ти почав і як саме тобі вдалося заробити на цих спекулятивних валютних операціях? Впевнений, що не тільки мені, а й усім телеглядачам буде дуже цікаво це почути! – сказав своєму гостю Незнайко.

– Добре, тоді я почну здалеку. Всі ми знаємо, що Центральний Банк Країни Коротунчиків щодня встановлює офіційний курс однієї валюти по відношенню до іншої. Кожне місто має свою валюту: наприклад, у Квітковому Місті це ФЛЬОР, а у Сонячному Місті це СОЛ. До прикрих подій, що сталися з Сонячним Містом, перетворивши його з найбільш економічно-розвинутих та інвестиційно-привабливих міст у Місто Гріхів, валютний курс ФЛЬОРУ по відношенню до СОЛУ становив 1 ФЛЬОР за 3 СОЛИ. Я взяв в одному з комерційних банків Квіткового Міста кредит на суму 2500 ФЛЬОРІВ і через пів

року разом з відсотками за користування кредитом мав повернути 3000 ФЛЪОРІВ. Почувши про те, що сталося с Сонячним Містом, я зрозумів, що його жителів та економіку не омине інфляція і СОЛ з кожним днем буде все більше знецінюватися. Я зі своїми 2500 ФЛЪОРАМИ прибув до Сонячного Міста і на той момент офіційний курс складав за 1 ФЛЪОР – 7 СОЛІВ. Через тиждень СОЛ ще більше знецінився і офіційний курс вже коливався у межах 20 СОЛІВ за 1 ФЛЪОР. За увесь час мого перебування у Сонячному місті я встиг заробити на валютообмінних операціях понад 60 000 СОЛІВ. Вже був час повертатися додому до Квіткового Міста, як в один момент все змінилося. На моїх очах, незрозуміло чому, Сонячне Місто почало майже миттєво перетворюватися у те місто, яким воно було раніше. Не інакше як дивом це не назвати! Досить швидко, менш ніж за 2 місяці, курс СОЛУ по відношенню до ФЛЪОРУ не тільки стабілізувався, а й повернувся майже на минулорічний рівень і становив 5 СОЛІВ за 1 ФЛЪОР. І це було, як ніколи, мені вигідно, оскільки за курсом 1 ФЛЪОР за 20 СОЛІВ я отримав би рівно 3 000 ФЛЪОРІВ і фактично – повернув би банку кредит і нічого би не заробив. Але за курсом 5 СОЛІВ за 1 ФЛЪОР мені з 60 000 СОЛІВ вдалося заробити 12 000 ФЛЪОРІВ. Я повернув кредит і як ти, Незнайко, вже встиг розрахувати, мій чистий прибуток склав 9 000 СОЛІВ. Завдяки цьому тепер ти і всі глядачі знають мене, як одного з найбагатших коротунчиків в країні! – розповів свою історію задоволений Тюбик.

– Дуже вдячний тобі, Тюбику, за дуже цікаву та повчальну історію, певен усіх телеглядачів, як і мене самого, тобі здивувати вдалося. Чим ти займаєшся зараз? – спитав Незнайко.

– Я ніколи не стою на одному місці і зараз, наприклад, захоплююсь торгівлею на «Флорексі» – відповів Тюбик.

– «Флорексі»? – здивовано запитав Незнайко. – Ніколи раніше про нього не чув! Не міг ти пояснити мені і глядачам «Прямого ефіру з Незнайком», що це взагалі таке?

– Так, звичайно. «Флорекс» – це свого роду ринок, де здійснюється купівля/продаж валюти, проте з куди більшими можливостями. Головне, що бажаю зазначити, на цьому ринку існує досить багато видів операцій, які можна здійснити з валютою та на яких можна заробити гроші, проте я, як ти вже встиг зрозуміти, надаю перевагу саме спекулятивним операціям. Дуже добре, що у Країні Коротунчиків їх проведення не заборонене, а також дуже добре те, що я завжди здатен знайти найкращий шлях, який дасть мені можливість заробити «легкі гроші»! – відповів на питання Незнайки усміхнений Тюбик.

– Дуже дякую, Тюбику, що приїхав сьогодні до мені в студію та надав досить зрозумілі та вичерпні відповіді на мої питання щодо твоєї діяльності з валютними операціями. Впевнений, що глядачам, як і мені самому, було дуже цікаво тебе сьогодні послухати. Але, нажаль, ефірний час вже добігає кінця, тому я вимушений попрощатися до наступного тижня. Всім гарної неділі та не ходіть по інших телеканалах! – попрощався Незнайко з Тюбиком та телеглядачами.

Дебют Незайка у якості ведучого власного телешоу у прямому ефірі вдавсь на славу. Нарешті, коротунчик знайшов найкращу можливість застосувати власні здібності з користю як для себе самого, так і для інших. Цікаво, що ж буде наступного тижня!?